

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 9. De glorioso Sancto Josepho, Sponso Beatissimæ Virginis, deque
magna ipsius sanctitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ta, nolens ipsis loqui, gloriosa sancta Anna mihi dixit: Dominus me ad te mittit, ut te visitem, dicamque tibi, pertinuisse ad singulare ipsius obsequium id, quod præstitisti, procurando Festum mei Conjugis, qui est magnus in Regno cælorum. Ego habui maximam gloriam accidentalem, & gaudium in ejus Festo. Considera, quid velis à me fieri in tui gratiam. Cui ego re-

spondi: Mea Domina, nihil peto, nisi ut roges Dominum, quò mihi det suum lumen, pro cognoscendis ipsius veritatibus, ut me conformem in omnibus sanctissimæ ejus voluntati. Tunc mihi Sancti promiserunt, quòd me essent adiuturi, & discesserunt.

CAPVT IX.

De Glorioso Sancto Josepho, Sponso Beatissimæ Virginis, deque magna ipsius Sanctitate.

§. I.

Um vacarem orationi in Festo Sancti Josephi, vidi coram me Christum Dominum, ejusdemque lateri adstantem gloriosum sanctum Josephum, aperto capite, cum magna humilitate, ut pote coram Majestate tanti Domini. Habebat vestitum honestum, & perelegantem, vultus ipsius erat mirè modestus & gravis, in quo præferbat magnam mansuetudinem & sanctitatem: apparebat esse maturæ ætatis, quasi quadragenarius, habebatque baculum aureum. Aspexit illum Christus Dominus vultu amœnissimo, dixitque mihi cum ingenti gustu: Ecce iste est meus Pater, & is, quem eo loco habebam in terra; quid tibi de illo videtur? Ego ipsum intuebar & recreabar, mirabarque me videre sanctitatem, quam demonstrabat, & multò magis, quòd viderem æstimationem, & venerationem, ac amorem, quo, pro nostro exemplo, Christus Dominus se prosequi ostendebat istum gloriosum Sanctum, cò quòd ipsum educavisset, eique servivisset Infanti. Hoc enim significabat ille gustus, quo illum sibi habebat adstantem, mihi que eo modo, sed absque comparatione longè meliore, spectandum exhibebat, quo nobilis quispian magni alicujus Principis filius, quem

educavisset vir honoratus & bonæ conditionis, quamvis pauper, lactavisset; ipsius conjunx, & ille deinde sustentavisset, cum labore ac sudore sui vultus, se gratum exhiberet tali viro, eundemque æstimaret; quòd fuisset quasi educator illius, ac nutritius; & videns ipsum domi suæ, post relatas ei gratias, compensatamque eam educationem, diceret suis domesticis, volens illum commendare, honorare & laudare: Videte mei famuli, iste est meus Pater, qui me educavit, quid vobis videtur? Honorate illum, & servite ei, ut tali. Dum ipsum ità contemplerer, videreturque mihi etià eximius esse illius honor, quòd habuerit Sponsam sanctissimam Virginem & Matrem JESU Christi, DEI & Hominis veri, dixi ipsi: Verè, gloriose Sancte, fuit tibi præstita major gratia & favor in eo, quam fuerit præstitus, aut sit præstandus unquam ulli virorum in terra; siquidem tibi est data in Sponsam mulier optima & sanctissima, atque excellentissima omnium quas habuit, aut habiturus est unquam mundus, quamvis univrsarum simul sanctitas in hunc censum veniret. Potes te æstimare felicem ac beatum. His auditis, quæ dixeram, gloriosus sanctus composuit suas manus, fixisque humigenibus, dixit cum magna humilitate, & æstimatione hujus gratiæ, quam illi DEUS contulit: Ità, omnino est, & ità esse agnosco. Deinde se erexit, constititque ad unum la-

rus Christi Domini, qui etiam stabat, & ego stipabam alterum latus, atque Divina Majestas imposuit suam sanctissimam manum meo capiti, sicut solet imponere manum Sacerdos, quando recitat Evangelium super infirmum, tenuitque illam ita aliquamdiu. Sed dæmon, eâ re exacerbatus, protulit quandam blasphemiam, & contumeliam tam magnam coram Christo Domino, & sancto Josepho, ut me notabiliter affligerit, ac turbaverit. Videbar enim mihi libentius toleratura qualescunque tormentum, quam ut audirem tam præsumptuosum dictum. Et cum Divina Majestas videret me esse turbatam, propter blasphemiam dæmonis, elevavit suos oculos, ac aspexi ipsum, qui stabat aliquantum remotus ad portam cubiculi, fuitque is aspectus tam severus, ac tantam indicans indignationem, ut nemo esset, quem Divina Majestas intueretur ijs oculis, quin contremisceret, ac desideraret potius absorberi à terra, quam coram ipso comparere. Unde in momento aufugiebat diabolus, ac ejulabat tam lamentabiliter & dolenter instar canis, pessimè habitus, cuique contractæ fuissent & concussæ costæ fustibus, ut propterea sine fine ulularet. Gloriosus sanctus Josephus me est solatus, dicendo mihi: Noli id ægrè ferre, nec te afflige, hæc enim est conditio diaboli, ut semper conetur vexare, ac turbare animas. Etiam me est persequutus per Herodem. Quin & Christum Dominum est ausus aggredi in deserto, nè doleas. Ità fui exhilarata, & recreata. Cumque essem quietior, expendi terribilem severitatem, quâ Christus Dominus intuitus fuerat dæmonem, & oculos in illum conjecerat, atque consternata eâ ipsius Majestate, ac infinitâ potentia, quæ in illo intuitu se prodebat, incepti miseris illis compati, eorumque vices dolere, quibus propter ipsorum malitiam & cœcitatem idem intuitus allaturus esset tantum dolorem & confusionem; unâque aspicebam Dominum, quasi visura, an jam esset placatus; quamvis enim indignaretur diabolo, videbatur tamen illi ipsius magna severitas, etiam mihi incutere terrorem. Adhuc Christus Dominus

& gloriosus sanctus Josephus aliquamdiu manserunt apud me, pro meo solatio. Cumque se verterent ad abeundum, quia ego nihilominus eram aliquantum tristes, eo quod me ita turbavisset diabolus, Christus Dominus id videns, mihi dixit permanenter: Nè maneat ad eò desolata, veni nunc nobiscum. Et hoc dicto discessit. Tum ego me reperi in Cœlo coram Divina Majestate, & glorioso illo sancto quietam & pacatam, ac oblitam illius præteritæurbationis, nec non mei ipsius, ita ut non intelligerem, neque sentirem quidquam eorum, quæ sunt præsentis vitæ, amarem vero tranquillè & quietè, ac sine contradictione DEUM; & Bonum infinitum, ac si essem soluta & libera à carne mortali, atque à carcere corporis hujus. Quanto tempore id duraverit, nescirem dicere, verum ut mihi videtur, non duravit diu.

§. II.

Aliâ vice, pridie Festi, quo hic Sanctus colitur (anno 1614.) dum decubarem ægrota in lecto, venit mihi in mentem, quod in supplicatione, quæ instituitur in ista Civitate, soleant portare effigie Sancti Josephi, ducentis parvulum JESUM, eo modo, quo illum duxit inventum in Templo, quando revertebatur in Nazareth; & invasit me desiderium, videndæ illius imaginis, quod, ut videtur, non contigit absque motu Divino; subitò enim audivi vocem ejusdem Sancti dicentis: siquidem optas videre meam imaginem, ego te invisam. Postridie mane, cum perageretur Sacrificium Missæ in Oratorio, ut sumerem sacram Evcharistiam, conspexi gloriosum sanctum Josephum juxta altare, ad latus Epistolæ, atque parvulum JESUM speciosissimum, supra eandem aram. Et quia vehementer angebar propter defectum, quem à me existimabam esse commissum præteritâ nocte, ob reprehensam quandam meam sociam, dixit sanctissimus Puer sancto Josepho, quasi subridendo: Sed quare illi angitur propter suos defectus, quasi ego illos curarem; si enim aliquid accidit, id

ortum est ex ipsius natura. *Et verò ita se res habet, nam ea illius reprehensio, fuit conjuncta sancto zelo, & si quid se admiserit, attribuendum est displicentia, ad quam naturaliter inducebat is defectus.* Post hoc, quando Sacerdos tulit Augustissimum Sacramentum in sua patena ex Altari ad meum lectum, venit una cum ipso Gloriosus Sanctus Josephus, & procubuit in genua juxta lectum, Puer autem JESUS stetit prope me, donec communicarem, dixitq; mihi, ut DEO commendarem Regna Angliæ & Galliæ. Verùm ego nihilominus me vehementer cogebam, ne aspicerem Puèrum JESUM, quia potius optabam, me internè colligere cum Sanctissimo Sacramento. Tunc mihi sanctus Puer dixit: Quare hoc facis? nonne scis, me posse existere in pluribus locis, sicut sum in pluribus Hostijs consecratis, & in tuo pectore, atque etiam hic? Si Sacerdos, qui celebravit Sacrum, tibi velit aliquid dicere, tametsi communicaveris, audis ipsum, & respondes illi; cur ergo ad id non attendas, quod ego tibi loquor? Hoc dicto, Dominus, quia cognoverat Fidem, ex qua meum illud desiderium procedebat, videri desijt, atque ego me collegi, quemadmodum optaveram.

§. III.

Alio Festo sancti Josephi (anno 1618) me visitavit sacratissima Virgo cum suo sancto Sponso, dixitque mihi: Viden hic virum sanctissimum & felicissimum omnium, qui sunt in Cælo; eò quod ipsi DEUS confiderit suum Filium, ut illum eductaret, & me ejus Matrem. Sanctus est humiliter protestatus, totum id sibi datura fuisse absque suis meritis. Et ego ab illo aliquid petivi, quod tum desiderabam, ac dixi: Benedicte sancte, cum perspectam habeas puritatem hujus Domine, rogabo DEUM, ut declaretur mysterium ipsius purissimæ Conceptionis. Responditque Sanctus: Quamvis DEUS sit Omnipotens, requirit tamen dispositionem ex partibus suarum creaturarum, & faciam nihilominus, quod mihi dicis. Dum vellet a-

bire, accessit ad me, dicendo mihi: Suscipe Soror hoc, quod confortabit tuum spiritum, & corpus in cruciatibus, quos patieris. Ferebat autem intra digitos frustillu panis, qui superne habebat aureas strias. Ego illum volebam suscipere, sed Sanctus ipsum applicuit meo ori, quem in momento, licet non fuerit ingressus in os, nec illum masticaui, sed intra stomachum, sicut sentio qualemcunque cibum, quem comedo. Fui ea re turbata, & dixi Beatæ Virgini: Domina mea, quid est hoc? Respondit mihi: Panis iste est ex illo, quo vescebatur meus Filius in nostra Domo Nazarethana, dum esset parvus. Tum ego aiebam intra me: Quomodo autem id potest esse? Et Beatissima Virgo dixit, quasi me increpando: Nonne scis, DEUM esse Omnipotentem, & posse facere majora his, ac dare, quandoeunque vult, de eo pane? Post hoc dixi meis sanctis Angelis: Hodie erat dies Communionis, non poterò communicare, eò quod habeam istam particulam panis intra me; qui statim responderunt: Ille non impedit Communionem, quia interrogatus est arcano modo, & tu ipsum non comedisti.

Quod ad hanc revelationem attinet, advertendum est, irà intelligendam esse, ut si ille panis non fuit mysticus, sed verus, sicut dixit Beatissima Virgo, non existimetur fuisse panis ex eo tempore hucusque conservatus, sed reproductus à Divina Omnipotentia, à qua potest reproduci quovis tempore, & quando libet.

§. IV.

Alio die sancti Josephi, mihi agenti cum DEO, spectabilis adfuit sanctus Patriarcha, & ego propter meos timores diu sum conata me abstrahere ab eo aspiciendo. Sanctus me expectavit, quoad usque non possem amplius abstinere ab illo videndo, & obgerere frui sancta ipsius conversatione. Veniebat nitidissime ornatus, pro more illius temporis, eratque gravissimus, & illuminata à DEO, cognovit meritum eximiarum ejus virtutum, ac præstantiam intellectus, quo fuerat præditus.

ditus, ut ipsum magni facerem, ac æstimarem. Et dixi intra me: Quantus sanctus erat iste Patriarcha, & erat faber lignarius! Sanctus autem valde graviter & benignè respondit meæ cogitationi, ac dixit: Verum est, me fuisse, qualem me vocas; sed DEUS me dotavit magnâ habilitate ac præstanti intellectu, unde egregiè excellebam in arte, & conficiebam quædam opera, non multa, sed exquisita & præclarâ, quorum pretio sustentabam Dominum, & sanctissimâ ipsius Matrem, quod ipsum Divina Majestas adeo augebat, ut, licet me non magnopere occuparem labore, haberem tamen necessaria pro sustentatione. Scias præterea, nostram paupertatem non fuisse vilem, neque miserabilem; sed honoratam. Habebamus pauca, decentia tamen statum nostrum, & pro more illius seculi; atque hunc in modum ipsos sustentavi, quoad vixi. Mea verò Domina ac Sponsa etiam laborabat, & conficiebat quædam pretiosa opera, texta ex arte confecta fæminis, quibus distinebatur cum magna pace, quiete, & gravitate. Contulerat mihi quoque Dominus insignem notitiam sacrarum Scripturarum ac Prophetiarum, & cognovi omnia, quæ erant eventura Redemptori, unâque Crucem, quam animo suo obversantem habuit ab ipso suæ Conceptionis instanti: eandemque & ego præsentem habebam, & hæc mihi ita penetrabat animam, ut, cum tenerem in meis indignis brachijs illum sanctissimum Dominum, sæpè mihi acciderit consideranti, quid esset passurus, ut sacras ipsius vestes copiosis perfunderem lachrymis. Alias verò, dum eum stringerem meis brachijs, calefaciebam frigidò tempore sacratissimas illius manus, halitu mei oris. Taliter, Anima, se res habebant. Hoc dicto, admovit manum uni lateri, & eximie latum torquæ, cui erant appensi humi aurei, referentes exactissime expressa mysteria vitæ ac mortis JESU Christi Domini nostri, modo quodam admirabili & vivaci, injecitque illum suo collo. Postea vidi in ejus pectore Crucem ex purissimo auro, cujus longitudo exæquabat quadrantè ulnæ, atque in illa figuras quasdam o-

antib

vales, in quibus erant designata mysteria mortis JESU Christi Domini nostri elegantius, quam in torquæ, videbaturque; illic adesse virtus ipsiusmet DEI magis, quam in torquæ. Summus fuit splendor radiorum & lucis, atque claritatis, quam ex se illa Crux emittebat: unde Sanctus ita evadebat speciosus, adeoque exornabatur, ut obstupuerim viso tali mysterio. Interea se Sanctus incepit movere, mihi que appropinquare. Hic cæpi denuò timere ac turbari: Sanctus tamen ad me accessit, deponensque suum torquem, circumdedit illo meum collum, dicendo: Accipe, Anima, ex mea manu, atque in nomine Domini, ista cimelia. Et crucem applicuit meo pectori, quæ penetravit meum corpus, non absque dolore; & pervenit usque ad animam, ibique me intimè pervasit, nec illam amplius vidi. Hoc factò à me discessit, data mihi suâ benedictione.

§. V.

Aliam admirabiliorem apparitionem ipsius Gloriosi Sancti, experientis ipsi periculofum statum mundi, habuit similem illi, qua, ut dictum est, spectabilis illi adjuit sanctus Joachimus. Alio die, inquit, Sanctus Josephi, agens cum Domino, vidi hunc Sanctum Patriarcham venientem ad me, visitandam. Ducebat manu Puerum JESUM, quasi in ætate duorum circiter annorum, qui elevavit caput, intuendo sanctum Patriarcham; dixitque illi: Mi Pater, sum vehementer fatigatus. Quod bis, terve repetivit. Sanctus illum interrogavit, quare esset fatigatus? Puer autem idem iterabat. Tum Sanctus Josephi sustulit quàm reverentissime & amantissime sanctum Puerum ad suas ulnas; quem alloquebatur verbis tenerrimis, apprehensaque manu pedibus ipsius, dicebat illi: Mi DEUS, & Domine mi, ac sanctissimi pedes, qui nostri causâ vulnerandi sunt, & conclavandi! Atque arreptâ unâ sacratissimarum ejus manuum (nam altera stringebat collum Sancti) osculabatur illam, & applicabat ad suam faciem, alloquendo ipsum blandissime & amantissime. Inter hæc

hæc

hæc sanctissimus Puer obdormivit acclinato capite ad Sanctum, ac plurimi Angeli, qui aderant, & cum ipso venerunt, ad-moverunt digitos ori, dicendo: Dominus dormit, silentium; nemo illum excitet. Dum ego stupefem & mirarer, videns hoc mysterium, convertit se ad me sanctus Josephus, dixitque mihi: Dominus dormit, roga illum, ne expergiscatur, hoc enim expedit, indicando mihi, peccatis Regnorum & Civitatum provocari Dominum, & exfuscitari ad exercendam suam justitiam, qui nunc dormit in sua misericordia, ideoque dicebat: Roga Dominum, ut dormiat in sua misericordia. Unde ego afflicta converti me ad Dominum DEUM nostrum, ac deprecata sum ipsum, quam optimè potui, ut misereretur Populi Christiani, & suæ Ecclesiæ, propter merita hujus gloriosi Patriarchæ Sancti Josephi. Sanctus autem mihi dixit: Adhuc aliquid aliud est, quod te oportet dicere. Cumque ego interrogarem, quid esset? dixit Sanctus: Adde; & propter merita Sanctissimæ Virginis MARIÆ, atque propter IESUM Christum Dominum Nostrum, & ejus mortem, ac sanguinem, quem effudit pro nobis. Feci, quod jubebat à sancto, & impendi huic orationi multum temporis, petendo id à Patre Æterno. Tum conspexi in Divino ipsius

pectore sanctissimam Humanitatem JESU Christi Domini Nostri, & Divinam ejusdem Personam, ac modum, quo hic illius Filius procedit à suo sanctissimo Patre ab æterno, per Divinam generationem, vidique, quomodo Pater æternus illum amaret, ac à Filio amaretur vicissim Æternus Pater, & ex utroque procederet Divinus Amor, ac Spiritus Sanctus. Viso hoc mysterio, aperui oculos, ut intuerer sanctissimum Puerum, qui jam fuerat expergisfactus ex somno; & sanctum Patriarcham, qui ipsum gestabat in suis brachijs, videbaturque gravari, quasi sustineret grande pondus, mirantique id mihi, dixit Sanctus: Non est mirum, quod sit tam gravis, quia suscepit in se peccata mundi; quod pondus etiam est meum, propter amorè, quo erga illum feror; qui enim verè diligit, sentit afflictiones dilecti, tanquã proprias. Post hoc Sanctus Patriarcha collocavit sanctissimum Puerum humi, ut staret, sicut initio: vidique ipsum subito resplendentem, quasi mille soles, vestes ipsius radiabant maximã luce, atque splendore, & sanctus Patriarcha continuo discessit, abducens unã Puerum, cum comitatu magnæ multitudinis Angelorum cantantium: *Gloria in excelsis DEO.*

CAPUT X.

De eximijs favoribus, quos illi exhibuerunt, S. Petrus Apostolus, dando ipsi quandam mysticam clavim, pro ingressu cœli, & S. Joannes Evangelista, animando eam ad patiendum, atque ad quatuor ferventes affectus, quos exercebat.

§. I.

Cum aliquando essem vehementer afflicta dolore capitis, attollens oculos animæ, conspexi Sacratissimam Virginem, induram vestibus perquam pretiosis & gloriosis, ad cujus dextram sta-

bat gloriosus Apostolus S. Petrus, in vestitu modestissimo, coloris quasi fusci, quo repræsentabat personam magnæ auctoritatis. Alterum latus stipabat gloriosus Evangelista Sanctus Joannes, gerens vestem, quæ referebat colorem quasi ignitissimarum prunarum. Et quamvis illos nunquam viderim, tamen illuminata à DEO, ipsos optimè agnovi. Intuebar eos

Ccc

cum